

Aceste cuvinte îmi răsună în cap ca un ecou. Mă concentrez din toate puterile ca să-i am în fața ochilor pe copiii mei și pe dulcele meu soț. Mi-i imaginez în curtica noastră, cu oala aburindă, gata să le servesc ceaiul. Au fețele luminoase, râd de fericire. Isham, micuța mea care n-a împlinit zece ani, fredonează un cântec pe care l-a învățat dimineață la școală. Celelalte fete și Ashiq o ascultă încântați. După ce Isham a terminat de cântat, toată lumea o aplaudă cu căldură. Legănată de aceste imagini dragi, simt că un zâmbet îmi luminează fața, când, deodată, vocea răgușită a lui Khalil mă smulge cu brutalitate din gândurile mele:

— Gata, am ajuns!

Ne găsim în fața unei uși. Khalil bate cu o delicatețe pe care nu i-o cunoșteam, apoi intrăm într-un birou. Doi bărbați în costum stau așezați unul în fața celuilalt. Îl recunosc pe directorul centrului penitenciar, pe care l-am văzut în ziua încarcerării mele, în urmă cu mai bine de un an. Pe celălalt nu l-am văzut niciodată. Poartă un costum gri-închis și o cravată bordo, deci nu e avocat. De când sunt

închisă aici, am învățat să-i recunosc pe avocați, toți îmbrăcați la fel: costum negru și cravată neagră. El cine ar putea să fie? În afară de familie și de avocat, nimeni n-a venit aici să mă vadă. Necunoscutul se ridică și se îndreaptă spre mine (și spre Khalil, pentru că sunt legată în continuare cu lanțuri de el).

— Bună ziua, Asia. Mă numesc Shahbaz Bhatti. Sunt ministrul Minorităților și aș vrea să-ți vorbesc.

Ministrul îi cere apoi gardianului să-mi scoată lanțurile și mă pofteste să mă așez pe un scaun. Directorul părăsește încăperea și îl ia cu el și pe Khalil. Îmi vin în minte cuvintele preotului: „Să ne rugăm pentru acest om, să-i dăm putere să ducă la bun sfârșit lupta lui dreaptă”. Nu-mi vine să cred că stau în fața lui. Pare amabil și lasă impresia că trăiește bine, are obraji rotunzi, o mustață bine tușinată și un păr uimitor. Chica de păr negru este pieptănată cu multă grijă, dar firele de păr au și reflexe lucitoare, ca țesăturile scumpe de mătase. E prima dată când văd asta la păr...

— Cum te simți? mă întrebă ministrul cu toată bunăvoința posibilă.

Bâigui:

— Nu foarte bine. Sunt nevinovată și ieri am fost condamnată la spânzurătoare.

— Da, știu, și de-asta mă aflu aici. Am vorbit cu avocatul tău chiar înainte să vin și o să facă recurs la această hotărâre. Asta înseamnă că vei fi judecată din nou, dar de data asta de către Înalta Curte de Justiție din Lahore. Acolo nu va mai exista presiune din partea mulțimii sau a mullahilor. Să știi că poți să ai încredere în justiție. Vei fi eliberată, sunt convins.

În ciuda acestor cuvinte de îmbărbătare, mă gândesc la familia mea și mi-e tare frică să nu i se întâmple ceva rău. Ministrul, care a observat probabil că mă frământ, clatină ușor din cap ca să-mi dea de înțeles că pot să vorbesc.

— Mi-e tare frică pentru cei din familia mea. Sunt și ei în pericol. Au plecat din satul nostru de mult timp și, de când am fost arestată, soțul meu nu mai poate să muncească. Se ascund la niște veri, la Dinga, dar soțul mi-a spus că vor trebui în curând să plece, fiindcă nu mai sunt în siguranță în sat. Au primit amenințări.

Ministrul mă privește drept în ochi, apoi îmi zice, alungând o muscă:

— Nu trebuie să te îngrijezi. Am hotărât să mă ocup de familia ta. Va veni un timp la mine la Islamabad, până găsesc oameni de încredere în Lahore. În felul ăsta, te va putea vizita mai ușor.

Rămân uluită în fața aceluia ministru venit special din capitală, din Islamabad, ca să mă vadă pe mine, o fată de la țară, care n-am mers niciodată la școală.

— Ai nevoie de ceva anume? mă întrebă ministrul ridicându-se de pe scaun.

Nu îndrăznesc să-i răspund că duc lipsă de haine curate și uscate. Nu sunt lucruri pe care să i le spui unui ministru, chiar dacă am mare nevoie de ele. Când plouă afară, plouă și în celula mea. Se face noroi, cuvertura și hainele mi se udă. Mi-e frig noaptea, dar gardienii nu vor să repare găurile prin care intră apa, par să se amuze când văd cum plouă în celula mea. Directorul și Khalil se întorc în birou.

Shahbaz Bhatti își așază încetișor mâna pe capul meu și-mi spune să-mi păstrez încrederea și că-i va cere curând președintelui

Pakistanului să-mi acorde grațierea prezidențială ca să fiu eliberată imediat, fără a mai aștepta judecata Curții de Apel. Îi mulțumesc din nou și îi zic că mă voi ruga pentru el.

Pe drumul de întoarcere în celulă, legată din nou cu lanțuri de Khalil, acesta n-a făcut niciun comentariu, parcă ofensat că cineva atât de important a venit să mă vadă cu complicitatea directorului închisorii.

În celulă, îmi simt în sfârșit inima ușoară și le mulțumesc lui Dumnezeu și Sfintei Fecioare Maria pentru bunătatea și generozitatea lor. Mă gândesc la ce a spus ministrul. Totul s-a petrecut atât de repede! Mi-a adus căldură în inima înghețată. Știu acum că familia mea e pe mâini bune. Mă simt mult mai bine de când ne-am despărțit, voioasă chiar, și mă învârtesc în celulă odată cu musca mare și neagră care pare că vrea să participe și ea la bucuria mea.

Repet de câteva ori în gând „grațiere prezidențială” ca să nu uit cumva aceste cuvinte pe care le-am auzit astăzi pentru prima oară. Două cuvinte care pot să mă salveze și să-mi redea viața de dinainte. Soarta mea va fi

așadar în mâinile președintelui Pakistanului, Asif Ali Zardari. Îi cunosc numele pentru că e președintele nostru, dar n-am nicio părere despre el. Nu sunt instruită ca să pot înțelege politica. Știu doar ce am prins de ici, de colo, auzindu-mi tatăl și unchiul vorbind despre el când îl vedeam pe fluturași sau pe afișe. Femeile de condiția mea nu pun întrebări și nu intervin în acest gen de discuții. Îmi dau seama abia acum ce păcat e că bărbații consideră că femeile n-au de ce să știe lucrurile astea. Suntem guvernați totuși de aceleași legi. Nu știu așadar mare lucru despre acest om atât de puternic, care are viața mea în mâinile lui. Dar prefer să nu mă gândesc prea mult la asta și să sper că-mi va putea acorda acea grațiere pentru că-i va fi milă de mine.

Când se face seară, adorm pe loc. Ultimele două zile m-au epuizat. Am capul ca un mango. Din fericire, în seara asta nu plouă. Pot să dorm o noapte întreagă fără să fiu trezită de lipăitul sandalelor și de zgomotul apei care șiroiește și îmi transformă celula jalnică în mocirlă. Mă trezesc gândindu-mă din nou la